

Sygn. akt **XXVII Ca 303/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyliński
-----------------	------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2017 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **I. Ś., M. Ś. i N. Ś.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę kwot po 400 EUR

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 17 czerwca 2016 r., sygn. akt II C 660/16

1) **zmienia zaskarżony wyrok:**

a. **W punkcie I. w ten sposób, że oddala powództwo;**

b. **w punkcie II. w ten sposób, że zasądza od I. Ś., M. Ś. oraz N. Ś. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty po 600 (sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;**

2) **zasądza od I. Ś., M. Ś. oraz N. Ś. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty po 630 (sześćset trzydzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt **XXVII Ca 303/17**

UZASADNIENIE

Powodowie I. Ś., M. Ś. oraz N. Ś. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwot po 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wnosił o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2016 r. (sygn. akt II C 660/16) Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 400 euro na rzecz każdego z powodów z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% naliczanymi od kwoty 400 euro za okres od dnia 31 października 2014 r. do dnia 22 grudnia 2014 r., w wysokości 8% naliczanymi od kwoty 400 euro z okres od dnia 24 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za

opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych naliczanymi od kwoty 400 euro za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Apelację od tego wyroku z dnia 17 czerwca 2016 r. wniósł pozwany (...) Spółka Akcyjna w W., zaskarżając go w całości i zarzucając: 1) naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 118 Kodeksu cywilnego poprzez jego zastosowanie i uznanie, że roszczenie o zryczałtowane odszkodowanie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 przedawniają się z upływem 10 lat – to jest na ogólnych zasadach; 2) naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 778 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 775 k. c. poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia, zgłoszonego przez pozwaną wskutek przyjęcia, że roszczenie o zryczałtowane odszkodowanie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 przedawnia się z upływem lat 10, a nie z upływem roku od dnia wykonania przewozu. Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obydwie instancje wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, iż sformułowane w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego, sprowadzają się w istocie do zarzucenia Sądowi I instancji nieprawidłowego nieuwzględnienia podniesionego w postępowaniu przed tym Sądem zarzutu przedawnienia roszczenia – a zatem uchylenia się przez pozwanego od zaspokojenia zgłoszonego w niniejszym postępowaniu roszczenia z uwagi na upływ terminu przedawnienia tego roszczenia.

Dokonując oceny takich zarzutów zwrócić należy uwagę, iż jak prawidłowo ustalił to Sąd Rejonowy do przewozu, którego prawidłowość kwestionowana jest przez powodów doszło w dniu 16 sierpnia 2014 r. (tego dnia winien odbyć się zaplanowany lot powodów z M. A. w E. – wylot o godz. 17:50 do K. – przylot o godz. 21:25). Z roszczeniem tym powodowie wystąpili w dniu 5 października 2015 r. Mając na uwadze, iż wystąpienie z powództwem mogło przerwać bieg terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k. c.), należy zbadać, czy w tej dacie zgłoszone roszczenie było już przedawnione. Z uwagi na charakter zgłoszonego roszczenia (roszczenie o zapłatę ryczałtowej kwoty po 400 EUR na rzecz każdego z powodów), uznać należy, iż powodowie swoje roszczenie opierają na art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) Nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91. Zgodnie bowiem z tym uregulowaniem w przypadku odwołania do niniejszego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości: 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1 500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1 500 do 3 500 kilometrów; przy czym przy określaniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmowa przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu. W takiej sytuacji w pierwszej kolejności dla oceny prawidłowości zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia ocenić należy, czy przepisy powyższego rozporządzenia (WE) zawierają „własne” uregulowania uniemożliwiające lub co najmniej ograniczające możliwość dochodzenia wskazanych tam roszczeń z uwagi na upływ czasu. Analiza tego rozporządzenia (WE) wskazuje, iż takich uregulowań w nim brak. Nie kwestionując tu prymatu aktów prawa międzynarodowego nad aktami prawa krajowego, ocenić należy, czy wobec braku tego rodzaju uregulowań w rozporządzeniu, możliwym jest stosownie w tym zakresie przepisów wewnętrznych państwa członkowskiego. Kwestia ta była już przedmiotem oceny dokonanej przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości. W wyroku z dnia 22 listopada 2012 r. (sprawa C-139/11) Trybunał ten wskazał, iż Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, należy interpretować w ten sposób, że termin na wytoczenie powództwa o odszkodowanie, o którym mowa w art. 5 i 7 tego rozporządzenia, jest ustalany zgodnie z przepisami każdego państwa członkowskiego w dziedzinie przedawnienia roszczeń. Pogląd ten na potrzeby stanu faktycznego ustalonego

w niniejszym postępowaniu należy podzielić. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż dla oceny skuteczności podniesionego przez pozwaną Spółkę zarzutu przedawnienia roszczenia koniecznym jest jego ocena na tle przepisów prawa krajowego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności zauważyć należy, iż umowa przewozu osób uregulowana została w przepisach Kodeksu cywilnego (art. 774 – 778 tego Kodeksu). Zgodnie zaś z art. 778 k. c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia, wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany – od dnia, w którym miał być wykonany. W takiej sytuacji skoro przewóz jak prawidłowo ustalił to Sąd Rejonowy wykonany miał być w dniu 16 sierpnia 2014 r., roszczenia z nim związane przedawniają się z dniem 16 sierpnia 2015 r. Skoro do tego dnia nie doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia, podnosząc zarzut takiego przedawnienia pozwany w sposób skuteczny uchylił się od jego zaspokojenia.

Nie uszło uwadze Sądu Okręgowego, iż odmiennie oceniając bieg terminu przedawnienia roszczenia z umowy przewozu osób wykonywanej pomiędzy stronami, Sąd Rejonowy wskazał, iż uregulowania Kodeksu cywilnego nie znajdują zastosowania dla oceny tego stosunku prawnego, albowiem jest on uregulowany innymi przepisami. Z jednej strony nie sposób wykluczyć, iż w stosunku do powyższych regulacji kodeksowych możliwym jest wprowadzenie do obrotu prawnego uregulowań, które kwestie te będą regulowały odmiennie, jednak Sąd Okręgowy w tym składzie uregulowań takich nie dostrzega. Nie sposób twierdzić, iż uregulowaniami tymi są przepisy powyższego rozporządzenia (WE), albowiem takie wnioskowanie byłoby wewnętrznie sprzeczne (z jednej strony do oceny przedawnienia roszczeń wskazanych w tym rozporządzeniu (WE) zastosowanie znajdowałyby przepisy prawa wewnętrznego, czyli Kodeksu cywilnego, z drugiej zaś przepisy Kodeksu cywilnego nie mogłyby znaleźć tu zastosowania z uwagi na uregulowanie przewozu w tym rozporządzeniu (WE)). Niewątpliwie też – na co słusznie zwraca uwagę apelujący – umowa przewozu osób nie została uregulowana w przepisach ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (t. jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 605 ze zm.). Tym samym nie sposób twierdzić, iż wprowadzenie do obrotu ustawy – Prawo lotnicze jakkolwiek wykluczyło możliwość stosowania do oceny umowy przewozu osób uregulowań zawartych w Kodeksie cywilnym. Już tylko marginalnie zwrócić należy uwagę, iż Sąd Rejonowy nie wskazał w sposób precyzyjne jakie przepisy w jego ocenie wykluczają zastosowanie tu uregulowań Kodeksu cywilnego.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż zgłoszone powództwo winno zostać oddalone. Tym samym Sąd Okręgowy – stosownie do art. 386 § 1 k. p. c. zmienił zaskarżony wyrok, rozstrzygając o kosztach w oparciu o zasadę wskazaną w art. 98 § 1 i 3 k. p. c., wysokość ustalając na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.). W ocenie Sądu Okręgowego z uwagi na formalny charakter współuczestnictwa koszty te powinny zostać zasądzone osobno od każdego z powodów. Na tej samej zasadzie (poprzez art. 391 § 1 k. p. c.) rozstrzygnięto o kosztach postępowania apelacyjnego, na który złożyły się koszty opłaty od apelacji (po 30 zł) oraz koszty zastępstwa ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.) – w kwotach po 600 zł.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.